

Poľsko 31. júla – *V plnom znení prinášame homíliu Svätého Otca Františka pri záverečnej svätej omši 31. svetových dní mládeže v nedeľu 31. júla 2016 v areáli „Campus Misericordiae“ v Krakove-Brzegoch.*

Milí mladí, prišli ste do Krakova, aby ste stretli Ježiša. A dnešné evanjelium nám hovorí práve o stretnutí medzi Ježišom a jedným človekom, Zachejom, v Jerichu (porov. Lk 19,1-10). Ježiš sa tam neobmedzuje na kázanie, alebo pozdravenie niekoho, ale chce – ako hovorí evanjelista – *prechádzať* mestom (porov. v. 1). Inými slovami, Ježiš túži priblížiť sa životu každého, kráčať po našej ceste naplno, aby sa jeho život a náš život skutočne stretli.

Dochádza tak k najprekvapivejšiemu stretnutiu, tomu so Zachejom, šéfom „mýtnikov“, čiže vyberačov daní. Zachej bol teda bohatým kolaborantom nenávidených rímskych okupantov; využíval ľud, a pre svoju zlú povest' sa ani nemohol priblížiť k Učiteľovi. No stretnutie s Ježišom mu mení život, ako sa to stalo a každý deň sa môže stať každému z nás. Zachej však musel čeliť *niekoľkým prekážkam*, aby sa s Ježišom stretol. Nebolo to pre neho ľahké. Musel prekonať niekoľko prekážok, *minimálne tri*, ktoré môžu niečo povedať aj nám.

Prvou je nízka postava. Zachej nedokázal vidieť Učiteľa, pretože bol malý. Aj dnes nám hrozí riziko byť ďaleko od Ježiša, pretože sa necítíme na dostatočnej úrovni, pretože máme nízke vedomie hodnoty seba samých. Je to veľké pokušenie, ktoré sa netýka len sebaúcty, ale dotýka sa aj viery. Lebo viera nám hovorí, že sme „Božími deťmi, a nimi [naozaj] sme“ (1 Jn 3,1): veď sme boli stvorení na jeho obraz; Ježiš prijal našu ľudskosť a jeho srdce sa nikdy od nás neoddelí; Duch Svätý túži prebývať v nás, sme povolaní k večnej radosťi s Bohom! Toto je naša „postava“ (takto sme stavaní), toto je naša duchovná identita: sme milovanými Božími deťmi. Vždy. Chápete teda, že nepriať sa, byť nespokojný a myslieť o sebe negatívne, značí nerozpoznať svoju najvlastnejšiu identitu: je to ako odvracať sa na inú stranu, zatiaľ čo Boh chce spočinúť svojím pohľadom na mne, je to ako chcieť zhasiť sen, ktorý On pre mňa živí. Boh nás miluje takých, akí sme, a žiaden hriech, nedokonalosť či zlyhanie ho nedonúti zmeniť postoj. Pre Ježiša – ukazuje nám to evanjelium – nik nie je nižší a vzdialený, nik nie je bezvýznamný, lež všetci sme vyvolení a dôležití: *ty si dôležitý!* A Boh počíta s tebou, pre to, kto si, nie pre to, čo máš: v jeho očiach nič nezaváži oblečenie, ktoré máš, alebo mobil, ktorý používaš; nezáleží mu, či si podľa módy, jemu záleží na *tebe*, takom, aký si. V jeho očiach si vzácny a tvoja hodnota je nesmierna.

Keď sa nám v živote stane, že hľadáme dolu namiesto toho, aby sme hľadeli hore, môže nám pomôcť táto veľká pravda: Boh je verný v láske k nám, dokonca je v nej zanovitý. Pomôže nám myslieť na to, že nás miluje viac, než my milujeme seba samých, že nám verí viac, než my veríme sebe samým, že nám „vždy drží palce“ ako fanúšik, ktorý sa nikdy nedá odradiť. Vždy nás očakáva s nádejou,

dokonca aj keď sa uzatvárame do svojich zármutkov, neustále sa ponosujúc na zakúsené krivdy a na minulosť. No mať záľubu v smútku nie je dôstojné našej duchovnej postavy! Je to naopak *vírus*: táto záľuba v smútku je vírus, ktorý napadá a blokuje všetko, zatvára každé dvere, bráni rozvinutiu života, novému začiatku. Boh je však zanovito plný nádeje: vždy verí, že môžeme znovu vstať a nevzdáva sa, keď nás vidí vyhasnutých a bez radosti. Je smutné vidieť mladého človeka bez radosti. Pretože sme vždy jeho milovanými deťmi. Pripomínajme si to na začiatku každého dňa. Bude osožné, ak to povieme každé ráno v modlitbe: „Pane, ďakujem ti, lebo ma miluješ; som si istý, že ma miluješ; daj, aby som si zamiloval môj život!“. Nie moje nedostatky, ktoré treba napraviť, ale život, ktorý je veľkým darom: je to čas milovať a byť milovanými.

Zachej mal i *druhú* prekážku na ceste k stretnutiu s Ježišom: *paralyzujúcu hanbu*. O tomto sme si niečo povedali včera večer. Môžeme si predstaviť, čo sa dialo v Zachejovom srdci pred tým, než sa vyštveral na ten planý figovník; bol to pekný zápas: na jednej strane krásna, silná zvedavosť, totiž poznať Ježiša; na druhej riziko hrozného trapasu. Zachej bol verejnou osobnosťou; vedel, že svojím pokusom vyštverat' sa na strom by sa zosmiešnil v očiach všetkých. Ved' on bol šéf, mocný človek; no tak veľmi nenávidený. Prekonal však hanbu, lebo príťažlivosť Ježiša bola silnejšia. Zakúsili ste už zrejme, čo sa stane, keď sa dáka osoba stane tak príťažlivou, že sa do nej zaľúbite: potom sa môže prihodiť, že robíte dobrovoľne veci, ktoré by ste ináč nikdy nerobili. Niečo podobné sa udialo v srdci Zacheja, keď pocítil, že Ježiš bol tak dôležitý, že by urobil pre neho čokoľvek, lebo On bol jediný, čo ho mohol vytiahnuť z pohyblivých pieskov hriechu a nespokojnosti. A tak hanba, ktorá paralyzuje, ťahala za kratší koniec: Zachej – hovorí evanjelium – „bežal napred“, „vyšiel“ a potom, keď ho Ježiš zavolať, „chytro zišiel“ (v. 4.6). Riskoval a dal sa na to. Toto je aj pre nás tajomstvom radosti: neuhasiť peknú zvedavosť, ale dať sa do toho, pretože život sa nemá uzavrieť do zásuvky. Pred Ježišom nemožno zostať sedieť a čakať so založenými rukami: Jemu, ktorý dáva život, nemožno odpovedať iba „prezvonením“ (myšlienkou) či obyčajnou „krátkou správou“!

Milí mladí, nehanbite sa priniesť mu všetko, zvlášť slabosti, námahy a hriechy v spovedi: On vás dokáže prekvapiť svojím odpustením a svojím pokojom. Nemajte strach povedať mu „áno“ celým srdcom, odpovedať mu veľkodušne, nasledovať ho! Nenechajte si anestetizovať (uspať) dušu, lež upriamujte sa na cieľ krásnej lásky, ktorá vyžaduje aj zriekanie a silné „nie“ *dopingu* úspechu za každú cenu a *droge myslenia iba na seba* a na svoje pohodlie.

Po nízkej postave, po paralyzujúcej hanbe, je tu *tretia* prekážka, ktorej musel Zachej čeliť, už nie vo svojom vnútri, lež okolo seba. Je ňou *šomrajúci zástup*, ktorý ho najprv blokoval a potom ho kritizoval. Podľa nich Ježiš nemal vstúpiť do jeho domu, do domu hriešnika! Ako je ťažké naozaj prijať Ježiša, ako je

náročné akceptovať, že „Boh [je] bohatý na milosrdenstvo“ (Ef 2,4). Niektorí ľudia vám budú klásť prekážky. Budú sa snažiť, aby ste verili, že Boh je vzdialený, prísny a málo citlivý, dobrý voči dobrým a zlý voči zlým. Avšak náš Otec „dáva vychádzať slnku nad zlých i dobrých“ (Mt 5,45) a pozýva nás k ozajstnej odvahe: byť *silnejší než zlo* milujúc všetkých, dokonca i nepriateľov. Budú sa môcť z vás vysmievať, pretože veríte v tichú a pokornú moc milosrdenstva. Ale vy nemajte strach, ale myslite na slová týchto dní: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ (Mt 5,7). Mnohí vás budú považovať za snilkov, pretože veríte v nové ľudstvo, ktoré nepripúšťa nenávisť medzi národmi, nevidí hranice medzi krajinami ako bariéry a uchováva vlastné tradície bez egoizmov a urazenosti. Nenechajte sa odradiť: svojím úsmevom a svojím otvoreným náručím ohlasujete nádej. Vy ste požehnaním pre jedinú ľudskú rodinu, ktorú tu tak pekne reprezentujete!

Zástup v ten deň súdil Zacheja, hľadel naň zhora nadol; Ježiš však urobil opačne: zdvihol zrak k nemu (v. 5). Ježišov pohľad siaha poza nedostatky a vidí osobu; nezastavuje sa pri jeho zlobe z minulosti, ale hľadá na dobro budúcnosti; nevzdáva sa pred zatvorenými dverami, ale hľadá cestu jednoty a spoločenstva; uprostred všetkých, nezastavuje sa pri zdaní, ale hľadá na srdce. Ježiš hľadá na naše srdce, na *tvoje* srdce, na *moje* srdce. S týmto Ježišovým pohľadom môžete aj vy pomáhať vzrastu nového ľudstva, bez toho, aby ste čakali, že vás pochvália, ale usilujúc sa o dobro preň samotné, spokojní s uchovaním si čistého srdca a v pokojnom zápase za česťnosť a spravodlivosť. Nezastavujte sa na povrchu vecí a nedôverujte svetským „liturgiám“ vonkajšieho zdania, *mejkapu* duše na vytvorenie lepšieho zdania. Naopak, nastavte dobre stabilné spojenie, totiž srdca, ktoré vidí a vysielá dobro neúnavne. A tú radosť, ktorú ste zadarmo prijali od Boha, prosím vás, zadarmo ju dávajte (porov. Mt 10, 8), pretože toľkí na ňu čakajú! A čakajú ju od vás.

Vypočujme si, nakoniec, slová Ježiša Zachejovi, ktoré s zdajú byť povedané práve pre nás dnes, pre každého jedného z nás: „Pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome“ (v. 5). Pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím pobudnúť s tebou. Otvor mi dvere svojho srdca. Ježiš ti adresuje rovnaké pozvanie: „Dnes musím zostať v tvojom dome“. SDM [Svetový deň mládeže], mohli by sme povedať, *začína dnes a pokračuje zajtra, doma*, pretože tam ťa chce odteraz stretať Ježiš. Pán nechce zostať iba v tomto peknom meste alebo v milých spomienkach, ale túži prísť do tvojho domu, prebývať v tvojom každodennom živote: v štúdiu a prvých rokoch v zamestnaní, v priateľstvách a citoch, v plánoch a snoch. Ako je mu milé, keď mu v modlitbe toto všetko prinášame! Ako dúfa, že medzi všetkými kontaktmi a majlami (*čtmi*) každého dňa bude na prvom mieste zlatá niť modlitby! Ako túži, aby sa jeho Slovo prihováralo každému tvojmu dňu, aby sa jeho evanjelium stávalo tvojím, a aby bolo tvojím „kompasom“ na cestách života!

Zatiaľ čo ťa žiada, aby mohol prísť do tvojho domu, Ježiš, tak ako v prípade Zacheja, *volá ťa po mene*. Ježiš nás všetkých volá po mene. Tvoje meno je pre neho vzácné. Meno Zachej pripomínalo, vo vtedajšej reči, *Božiu pamäť*. Dôverujte, že Boh pamätá: jeho pamäť nie je „pevný disk“, ktorý zaznamenáva a archivuje všetky naše dáta, ale jeho pamäťou je láskavé a súcitné srdce, ktoré sa teší z definitívneho zmazania každej našej stopy zla.

Pokúsme sa aj my, teraz, napodobniť Božiu vernú pamäť a uchovať dobro, ktoré sme prijali počas týchto dní. V tichu spomínajme na toto stretnutie, uchovávajme si spomienku Božej prítomnosti a jeho Slova, oživujme v sebe Ježišov hlas, ktorý nás volá po mene. Tak sa modlime v tichu, uchovávajúc pamäť, vzdávajúc vďaku Pánovi, ktorý nás tu chcel mať a stretnúť.

Poľsko 31. júla – *Prinášame plné znenie slov Svätého Otca Františka, ktorými sa prihovoril mladým účastníkom SDM v Krakove pri modlitbovej vigílii na „Campuse Milosrdenstva“ v Brzegoch v sobotu 30. júla.*

Drahí mladí, dobrý večer!

Je pekné byť tu s vami pri tejto modlitbovej vigílii. Na koniec svojho odvážneho a dojemného svedectva nás Rand o niečo poprosila. Povedala nám: „Úprimne vás prosím, aby ste sa modlili za moju milovanú krajinu.“ Príbeh poznačený vojnou, bolesťou, stratou, ktorý končí jednou požiadavkou: prosbou o modlitbu. Čo môže byť lepšie než začať našu vigíliu modlitbou?

Prichádzame z rozličných častí sveta, z rôznych kontinentov, krajín, jazykov, kultúr, národov. Sme „deťmi“ národov, ktoré sú možno v nesvároch kvôli rôznym konfliktom alebo priamo vedú vojnu. Ďalší prichádzame z krajín, ktoré môžu byť v „mieri“, ktoré nemajú vojnové konflikty, z krajín, kde je mnoho z tých bolestných vecí, čo sa odohrávajú vo svete, len súčasťou správ a tlače. Sme si však vedomí jednej skutočnosti: pre nás, dnes a tu, pochádzajúcich z rozličných častí sveta, bolesť, vojna, ktoré prežívajú mnohí mladí, nie sú len anonymnou záležitosťou, pre nás nie sú viac tlačovou správou. Majú meno, tvár, dejiny, blízkosť. Dnes je vojna v Sýrii bolesťou a utrpením mnohých osôb, mnohých mladých ako odvážna Rand, ktorá je tu medzi nami a prosí nás o modlitbu za jej milovanú krajinu.

Existujú situácie, ktoré sa nám môžu zdať vzdialené, až pokiaľ sa ich nejakým spôsobom nedotkneme. Existujú skutočnosti, ktoré nechápeme, lebo ich vidíme len cez monitor (mobilu či počítača). No ak nadviažeme kontakt so životom, s tými konkrétnymi životmi, ktoré už viac nie sú len medializované cez obrazovky, vtedy sa nám prihodí niečo silné, všetci zacítíme pozvanie zapojiť sa:

„Už dost' zabudnutých miest“, ako hovorí Rand; už sa viac nesmie stať, aby by boli bratia „obkolesení smrťou a zabíjaním“ vo vedomí, že im nikto nepomôže. Drahí priatelia, pozývam vás spoločne sa modliť, kvôli utrpeniu mnohých obetí vojny, tejto vojny, ktorá je dnes vo svete, aby sme mohli raz a navždy pochopiť, že nič neospravedľňuje krv brata, že nič nie je vzácnejšie než osoba, ktorú máme po boku. A pri tejto prosbe o modlitbu chcem poďakovať aj vám, Natália a Miguel, lebo aj vy ste sa s nami podelili o vaše boje, o vaše vnútorné vojny. Predstavili ste nám vaše zápasy a aj to, ako sa vám ich podarilo prekonať. Vy ste živým znamením toho, čo chce milosrdenstvo v nás vykonať.

My teraz nezačneme niekoho okrikovať, nedáme sa do hádky, nechceme ničieť, nechceme urážať. Nechceme zvíťaziť nad nenávisťou prostredníctvom ešte väčšej nenávisťi, zvíťaziť nad násilím prostredníctvom väčšieho násillia, zvíťaziť nad terorom ešte väčším terorom. A naša odpoveď na tento svet vo vojne má meno: volá sa bratstvo, nazýva sa bratskosť, volá sa spoločenstvo, volá sa rodina. Oslavujeme skutočnosť, že prichádzame z rozličných kultúr a spájame sa, aby sme sa modlili. Naším najlepším slovom, naším najlepším rečníckym prejavom, bude spojiť sa v modlitbe. Vytvorme chvíľu ticha a modlime sa; predložme Bohu svedectvá týchto priateľov, stotožnime sa s tými, pre ktorých je „rodina neexistujúcim pojmom a domov len miestom na spanie a jedenie“, alebo s tými, čo žijú v strachu kvôli presvedčeniu, že ich chyby a hriechy ich už definitívne vylúčili von. Predložme nášmu Bohu aj vaše „vojny“, , naše „vojny“, boje, ktoré si každý nesie v sebe, vo vlastnom srdci. A preto, aby sme tvorili rodinu, bratstvo, všetkých spoločne vás pozývam vstať, pochytať sa za ruky a modliť sa v tichu. Všetci. [*chvíľa ticha*]

Zatiaľ, čo sme sa modlili, prišiel mi na um obraz apoštolov v deň Turíc. Je to scéna, ktorá nám môže pomôcť pochopiť všetko to, o čom Boh sníva, že uskutoční v našom živote, v nás a s nami. V ten deň boli učeníci zo strachu uzavretí vo vnútri. Cítili sa byť ohrozovaní prostredím, ktoré ich prenasledovalo, ktoré ich primälo zotrvať v maličkom príbytku, nútiac ich zotrvať ako nehybní a paralyzovaní. Zmocnil sa ich strach. V tomto kontexte sa stalo niečo veľkolepé, niečo grandiózne. Prišiel Duch Svätý a jazyky ako plamene spočinuli na každom z nich, ženúc ich k dobrodružstvu, o ktorom nikdy ani len nesnívali. Vec sa kompletne mení!

Počuli sme tri svedectvá; dotkli sme sa našimi srdcami ich príbehov, ich životov. Videli sme ako i oni, podobne ako učeníci, prežili rovnaké momenty, prežili momenty, v ktorých boli naplnení strachom, v ktorých sa zdalo, že všetko sa zrúti. Strachom a úzkosťou, ktoré sa rodia z vedomia, že ak niekto vyjde z domu, už nemusí znovu vidieť svojich drahých, strachom z toho, že sa človek nebude cítiť cenený a milovaný, strachom, že nebudú mať ďalšie príležitosti. Podelili sa s nami o rovnakú skúsenosť, akú mali učeníci, zakúsili strach, ktorý vedie na

jediné miesto. Kam nás vedie strach? Do uzavretosti. A keď sa strach zahrabáva v uzavretosti, ide vždy so svojou ‚sestrou dvojičkou‘, parálzou; s pocitom parálzy. Pociťovanie toho, že v tomto svete, v našich mestách, v našich komunitách už viac nie je miesto pre rast, pre snívanie, pre tvorbu, pre pohľad na obzor a napokon pre život, je jedným z najhorších ziel, ktoré sa nám môžu v živote stať, a zvlášť v mladosti. Kvôli parálze strácame chuť užiť si stretnutie, priateľstvo, chuť spoločne snívať, kráčať s inými. Vzdáľuje nás od druhých, bráni nám podať ruku, ako sme to videli [v choreografii], všetci pouzatváraní v tých malých búdkach zo skla.

Ale v živote je ďalšia parálza ešte nebezpečnejšia a neraz ju ťažko zistiť, a stojí dosť veľa, kým ju rozpoznáme. Páči sa mi nazvať ju parálzou, ktorá sa rodí, keď si pomýlime *šťastie s divánom*, s *gaučom*! Áno, viera, že k šťastiu potrebujeme dobrý diván. Diván, ktorý nám pomôže, aby sme boli v pohodlí, v pokoji, v bezpečí. Diván ako tie, ktoré teraz existujú, moderné, vrátane uspávacej masáže, ktoré nám garantujú hodiny pokoja, aby sme sa premiestnili do sveta videohier a trávili hodiny pred počítačom. Diván proti každému typu bolesti a strachu. Diván, ktorý by nám umožnil zostať zavretí v dome bez namáhania sa a bez obáv. Toto „divánové šťastie“, „gaučové šťastie“, je pravdepodobne tou tichou parálzou, ktorá nás môže zničiť najviac; ktorá môže najviac zničiť mládež. „A prečo sa to deje, otcé?“ - Lebo kúsok po kúsku, bez toho, aby sme si to všimli, sa stávame ospalými, stávame sa omámenými, otupenými. Predvčerom som hovoril o mladých, ktorí idú do penzie v 20-tich rokoch; dnes hovorím o mladých, ktorí sú ospalí, omámení, otupení, zatiaľ čo iní – možno živší, avšak nie lepší – rozhodujú o budúcnosti za nich. Istotne je pre mnohých jednoduchšie a výhodnejšie mať mladých omámených, otupených, ktorí si pletú šťastie s divánom; pre mnohých je toto výhodnejšie než mať mladých čulých, túžiacich odpovedať, odpovedať na Boží sen a na všetky aspirácie srdca.

Vy, pýtam sa vás: chcete byť uspatými, omámenými, ohlúpnutými mladými? [*hromadná odpoveď: Nie!*] Chcete, aby iní rozhodovali o budúcnosti za vás? [*Nie!*] Chcete byť slobodní? [*Áno!*] Chcete byť čulí? [*Áno!*] Chcete bojovať za vašu budúcnosť? [*Áno!*] Nie ste veľmi presvedčiví... Chcete bojovať za vašu budúcnosť? [*Áno!*]

Avšak pravda je iná: drahí mladí, neprišli sme na svet, aby sme „žili v stave vegetovania“, aby nám to tu ušlo čo najpohodlnejšie, aby sme zo života urobili diván, ktorý nás uspí; naopak, prišli sme pre niečo iné, aby sme zanechali istú stopu. Je veľmi smutné prechádzať životom bez toho, aby sme zanechali stopu. No keď si zvolíme pohodlnosť, zamieňajúc si šťastie s konzumovaním, vtedy je cena, ktorú platíme veľmi, ale veľmi drahá: strácame slobodu. Nie sme slobodní na to, aby sme zanechali stopu. Stratíme slobodu. Toto je tá cena. A je mnoho ľudí, ktorí chcú, aby mladí neboli slobodní; je mnoho ľudí, ktorí vám nechcú

dobre, ktorí chcú, aby ste boli ohlúpnutí, omámení, uspatí, ale nikdy nie slobodní. Nie, toto nie! Musíme brániť našu slobodu!

Práve tu je jedna veľká paralýza – keď si začneme myslieť, že radosť je synonymom pohodlnosti, že byť šťastnými znamená kráčať v živote ospalí či omámení, že jediný spôsob, ako byť šťastnými je byť otupení. Iste, že droga robí zle, avšak sú tu mnohé iné spoločensky akceptované drogy, ktoré končia tak, že nás veľmi zotročujú alebo nás robia otrokmi čoraz viac. Jedny aj druhé nás zbavujú nášho najväčšieho dobra: slobody. Oberajú nás o slobodu.

Priatelia, Ježiš je Pánom rizika, je Pánom toho, čo vždy presahuje „poza“. Ježiš nie je Pánom *komfortu*, istoty a pohodlnosti. Na to, aby sme nasledovali Ježiša, je potrebné mať dávku odvahy, je potrebné rozhodnúť sa zameniť diván za pár topánok, ktoré ti pomôžu kráčať po cestách, o ktorých si nikdy ani nesníval a ani len nepomyslel, po cestách, ktoré môžu otvoriť nové obzory, schopné nakaziť radosťou, tou radosťou, ktorá sa rodí z lásky Boha, radosťou, ktorú v tvojom srdci zanecháva každé gesto, každý postoj milosrdenstva. Ísť po cestách nasledujúc „bláznovstvo“ nášho Boha, ktorý nás učí stretávať ho v hladnom, v smädnom, v nahom, chorom, v priateľovi, ktorý zle skončil, vo väzňovi, v utečencovi a v migrantovi, v susedovi, ktorý je sám. Ísť cestami nášho Boha, ktorý nás pozýva byť politickými aktérmi, osobami, ktoré premýšľajú, spoločenskými hýbateľmi (sociálnymi animátormi). Ktorý nás stimuluje k premýšľaniu o solidárnejšej ekonómii, než je táto. Vo všetkých oblastiach, v ktorých sa nachádzate, nás láska Boha pozýva prinášať Dobrú novinu, robiac z nášho života dar pre neho a pre ostatných. A toto znamená byť odvážnymi, toto znamená byť slobodnými!

Môžete mi povedať: Otče, no toto nie je pre všetkých, je to len pre niektorých vyvolených! Áno, je to pravda, a títo vyvolení sú všetci tí, čo sú ochotní zdieľať svoj život s ostatnými. Rovnakým spôsobom, akým Duch Svätý premenil srdce učeníkov v deň Turíc – boli paralyzovaní – urobil tak aj s našimi priateľmi, ktorí sa podelili so svojimi svedectvami. Použijem tvoje slová, Miguel: hovoril si nám, že deň, keď ti v komunite *Facenda* zverili zodpovednosť napomáhať k zlepšeniu funkčnosti domu, vtedy si začal chápať, že Boh niečo od teba žiada. Tak sa začala premena.

Toto je to tajomstvo, drahí priatelia, že všetci sme povolaní experimentovať. Boh od teba niečo očakáva, Boh od teba niečo chce, Boh na teba čaká. Pochopili ste? Boh od teba niečo čaká, Boh prichádza prelomiť našu uzavretosť, prichádza otvoriť dvere našich životov, našich vízií, našich pohľadov. Boh prichádza roztvoriť všetko to, čo ťa uzatvára. Pozýva ťa snívať, chce ti dať vidieť, že svet s tebou môže byť iný. Je to tak: ak ty zo seba nevydáš to najlepšie, svet nebude inakší. Je to výzva.

Doba, v ktorej dnes žijeme nepotrebuje „divánových mladých“, ale mladých obutých, ešte lepšie, v dobrých športových topánkach. Táto doba akceptuje len hráčov nasadených na ihrisku, nie je tu miesto pre zálohy. Dnešný svet od vás žiada, aby ste boli protagonistami dejín, lebo život je pekný vždy, keď ho chceme žiť, vždy, keď chceme zanechať stopu. Dnešné dejiny od nás žiadajú hájiť našu dôstojnosť a nedovoliť, aby druhí rozhodovali o našej budúcnosti. Nie! My musíme rozhodovať o našej budúcnosti, vy o vašej budúcnosti! Pán, tak ako na Turíce, chce uskutočniť jeden z najväčších zázrakov, aké môžeme zažiť: umožniť, aby sa tvoje ruky, moje ruky, naše ruky premenili na znamenia zmierenia, spoločenstva, tvorenia. On chce tvoje ruky, aby pokračoval budovať dnešný svet. Chce ho budovať spolu s tebou. A ty, čo odpovieš? Čo odpovieš? Áno či nie? [Áno!]

Povieš mi: Otče, no ja som veľmi obmedzený, som hriešnik, čo môžem urobiť? Keď nás Pán volá, nemyslí na to, čím sme, čím sme boli, na to, čo sme urobili či prestali robiť. Naopak: vo chvíli, keď nás volá, hľadá na všetko to, čo by sme mohli urobiť, na všetku lásku, ktorou sme schopní nakaziť. On vždy vsádza na budúcnosť, na zajtrajšok. Ježiš ťa nasmerúva k horizontu, nikdy nie do múzea.

Preto, priatelia, Ježiš ťa dnes pozýva, volá ťa zanechať v živote tvoju stopu, stopu, ktorá by poznamenala dejiny, ktorá by poznamenala tvoje dejiny a dejiny mnohých.

Dnešný život nám hovorí, že je veľmi jednoduché upriamiť pozornosť na to, čo nás rozdeľuje, na to, čo nás separuje. Chceli by, aby sme uverili, že uzavrieť sa je ten najlepší spôsob ako sa uchrániť toho, čo nám robí zle. Dnes my dospelí – my dospelí! – potrebujeme vás, aby ste nás naučili – ako to teraz robíte vy dnes – spolunažívať v rozmanitosti, v dialógu, v zdieľaní multikultúrnosti nie ako hrozby, ale ako šance. A vy ste šancou pre budúcnosť. Majte odvahu učiť nás, majte odvahu naučiť nás, že je ľahšie budovať mosty, než stavať múry! Potrebujeme sa to naučiť! A všetci spoločne prosíme, aby ste od nás vyžadovali kráčať cestami bratstva. Aby ste boli našimi žalobcami, ak si zvolíme cesty múrov, nepriateľstva, cestu vojny.

Budovať mosty: viete aký je prvý most, ktorý treba postaviť? Most, ktorý môžeme uskutočniť tu a teraz: podaním ruky, stiskom rúk. Poďme, urobte tak teraz. Urobte tento ľudský most, podajte si ruky, vy všetci. To je prvotný most, to je ľudský most, je prvý, je vzorom. Vždy je tu riziko – už som to povedal inokedy – že zostaneme s rukou natiahnutou naprázdno, ale v živote treba riskovať, kto neriskuje, nevyhráva. S týmto mostom ideme vpred. Tu je tento prvoradý most: dajte si stisk rúk. Vďaka. To je ten veľký bratský most, a kiež sa ho naučia vytvárať veľkí tohto sveta! ... Avšak nie kvôli fotografii – keď si podávajú ruku a myslia na niečo iné – ale aby pokračovali budovať čoraz väčšie mosty. Nech je tento ľudský most semienkom mnohých ďalších; bude stopou.

Dnes Ježiš, ktorý je životom, volá teba, teba, teba [*ukazuje na všetkých*] zanechať tvoju stopu v histórii. On, ktorý je život, ťa pozýva zanechať stopu, ktorá by naplnila životom tvoje dejiny a dejiny mnohých ďalších. On, ktorý je pravda, ťa pozýva zanechať cesty separácie, rozdelenia, nezmyselnosti. Si tu? [*Áno!*] Si tu? [*Áno!*] Ako teraz odpovedia – chcem to vidieť – tvoje ruky a tvoje nohy Pánovi, ktorý je cesta, pravda a život? Si tu? [*Áno!*] Pán nech žehná vaše sny. Ďakujem!